

SVÍCEN ANEB CHOZENÍ VE SVĚTLE

MARTIN K.

(Praha, únor 2009)

Když poslední dobou přicházím na shromáždění, mám na srdci jedno slovo, které postupně jako by nabývalo dalšího rozměru porozumění. Troufnu si ho přinést, a neumím jinak, než ho zasadit do kontextu věcí, o kterých jsme už hovořili dříve. Bůh mě poslední dobou častokrát prováděl Mojžíšovým stánkem. Vždy mi v určitém období mluví o jednom nábytku, o druhém nábytku anebo o třetím nábytku. Jestli si vzpomínáte, jedno období jsme mluvili o prvních dvou nábytcích, které symbolizují spasení. Klidně bych se k tomu mohl vrátit znova, protože si myslím, že zůstává mnoho věcí, které jsme nevytěžili. Hovořili jsme o druhém nábytku, o křtech. Vlastně o jednom křtu, o jednom ponoření v několika rovinách. Mluvil jsem o tom i na konferenci.

Ještě pořád si nejsem úplně jistý, jestli rozumíme principu, že Bůh chce, abychom něco prožili. Sami, konkrétně každý z nás. Protože existuje něco, co se v chůzi s Bohem nedá vynechat nebo obejít. Nemůžeme si myslet, že jsme například někde u pátého nábytku, a přitom jsme vynechali druhý nebo třetí. Kdysi mi někdo říkal vtip o tom, jak holčička píše domácí úkol a ptá se tatínka: „Tatínku, kolik je sedm plus čtyři?“ Tatínek říká: „Jedenáct.“ „Děkuju. A tatínku, kolik je sedm plus šest?“ „To už nevím, byl jsem zrovna nemocný.“ Rozumíte? Nemoc způsobila, že vznikla mezera v jeho vzdělání, která trvá až do dnešního dne. V matematice by ale nemohl jít dál, proto je to jenom vtip. Dál by se totiž už nic nenaučil. Když tuto „díru“ nějak nezacelí, už se nic nenaučí. V našem případě je to stejné. Vyvíjíme se jako církev i jako lidé. Pokud v našem duchovním vývoji chybí něco, co do něj nutně patří, nemůžeme jít dál. A ani nejsme tam, kde si myslíme, že jsme, nebo bychom měli být nebo chtěli být.

Možná někdo z nás zápasí s touhou někde být a neví, co pro to má udělat. Amen? Možná si říkáte: Chtěl bych mít autoritu a moc. Chtěl bych vidět v duchu nebo v nebi, chtěl bych do věcí vidět, chtěl bych chodit ve

svatosti. Jsem tady, Bože, ale co mám pro to udělat? A Bůh nám znovu říká: „Dal jsem a předložil jsem vám cestu.“ Bůh nám zjevil cestu sám v sobě v reprezentaci stánku. Stánek není produkt, je to jenom obrázek. Když vymyslíte projekt, nakreslíte ho. Dneska nejspíš na počítači. Když dnes stavíte dům, můžete se v něm dokonce virtuálně projít! Procházíte se po domě, díváte se na ledničku, otevřete ji. To dneska počítače všechno umí. Ale dům je dům, to je ten produkt. Stejně stánek, ať už Mojžíšův, nebo Šalomounův chrám, jsou jenom předobrazy plnosti. Ale my jsme viděli i tu plnost. Amen? Jak říká apoštol Jan, chodila tady, dotýkali jsme se jí. Reálně tu byla. Jako kdybyste se byli podívat na dům a prošli si ho. Ten dům reálně stojí. Amen?

Ježíš prošel cestu od začátku do konce. Ukázal nám všechny věci. Od narození, pokřtění, služby. Cestu stánkem můžete sledovat na Jeho vlastním životě. Ježíš věcmi poctivě prošel i v případech, kde by se zdálo, že je to zbytečné. Jan říká: „Já mám křtít Tebe? Vždyť Ti nejsem hoden ani botu zavázat!“¹ Ježíš mu odpovídá: „Nech to být. Je to tak dobře, musí to být.“ Pro ty ostatní. Ježíš říkal: „Bože, vím, že mě slyšíš, a Ty to víš, vždyť spolu hovoříme. Ale pro ostatní, mohl bys to prosím říct nahlas?“² Nebo: „Říkám to nahlas, aby oni věděli, že mě slyšíš.“³ Nebo když Ježíš říkal, že lidem odpouští hříchy. Odpouštění hříchů nemohli vidět, proto Ježíš řekl: „Dobře tedy, já ho uzdravím. To je jenom banalita, to je vedlejší. Uzdravení vidíte. A co vám přijde jednodušší?“ (Mt 9:2-6) Co myslíte, že je pro Ježíše jednodušší? Jistě že uzdravení, protože Ježíš použije principy a fyzikální zákony skrze autoritu, kterou má. Potom přikáže a uzdraví. V uvozovkách ho to nic nestojí. Ale Ježíš věděl, že odpustit hříchy znamená vzít je na sebe, jít na smrt a na kříž. Proto se ptá: „Co myslíte, že je jednodušší? Vám se líbí, když ho uzdravím, že? Uvědomte si ale, že odpouštění hříchů je ta pravá věc, kterou právě teď nabízím.“

Odpouštění hříchů není laciná věc. Je to jako kdyby například soudce odpustil dluh a v té chvíli by se stal jeho vlastním dluhem. Není to jenom:

¹ Matouš 3:13-15 – „Tedy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho. Ale Jan zbraňoval mu, řka: Mně jest potřebí, abych od tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně? A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopuť tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu.“

² Jan 11:42 – „Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal.“

³ Jan 12:30 – „Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mne? hlas tento se stal, ale pro vás.“

„Odpouštím ti,“ ale v tu chvíli to беру na sebe. Ježíš chodil po vodě, uzdravoval a došel až do místa vzkříšení. Došel do místa, kdy visel na kříži a říkal: „Odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Ježíš došel do místa, kde nám mluví o schopnosti vidění. Jan 3:13 je z řečtinářského hlediska jeden z mých nejoblíbenějších veršů. Píše se v něm: „Ježíš, který **je** v nebi.“⁴ Nepíše se tam byl nebo bude. V hebrejštině by člověk možná mohl chvíli váhat, ale v řečtině je to jasný přezens (přítomný čas). Ježíš se pohyboval a viděl v nebi. Vraťme se ke snu, který vyprávěla sestra Gabča. Viděla lidi, oblak svědků, jak přicházejí na naše shromáždění. To ve mně budí touhu vidět. Protože realitou je, že ti lidé tady jsou. Můžete si říct: „To je jenom pro někoho.“ Nebo řeknete: „To je jenom sen.“ Anebo to ve vás vzbudí ambice: „Já to chci.“ Proniknu tam, a najednou tam jsem. Hodně se mi líbí 3D obrázky. Určitě jsem vám o nich už vyprávěl. Třírozměrné obrázky, na které se nejdříve koukáte a nevidíte nic než změť čar, nic nevidíte. Ale když se na to umíte zadívat a chvíli to zkoušíte, najednou „bžžžžžm“, a jste vevnitř. Víte, co myslím?

Ježíš před námi všechno prošel a dal nám to k dispozici. Nechtěl bych, aby se naše ambice nebo naše očekávání snížilo. Abychom se kvůli věcem okolo nenaučili sedm plus šest. Když narazíme na svůj strop, musíme se vrátit. Musíme se vrátit a zkontrolovat si, jestli jsme někde neudělali něco špatně. Když jste na začátku udělali nějakou chybu a pokračujete, tak se po nějaké době budete muset vrátit a naložit s ní. Jako když stavíte dům a udělali jste špatný základ. Stavíte a stavíte a v jistý moment se to začne projevovat. Zjišťujete, že musíte kus odbourat a vrátit se, udělat to dobře a pak pokračovat dál. Někdy přijde období, kdy Bůh začne věcmi trást. Všechno kolem vás se boří a praská a vy si říkáte: Co to je? Je to Boží milost. Dávejte si pozor, jak s věcmi budete jednat, protože Bůh by vás mohl strhnout o dvě roviny níž, kde už to nepraská. „Už je to dobrý, už jsem to zachránil.“ Buďte poctiví a sestupte na tu rovinu a dejte věci do pořádku. Narovnejte je.

Proč o tom mluvím? Protože jsme mluvili o křtech a potřebě být „vekřtěný“ do Krista. Říkali jsme, že Duch svatý nás křtí do Krista. Jsme tedy pokřtěni do Krista a existují principy, jak můžeme vstoupit do svatyně. Jsou tam zlaté desky jeden a půl lokte široké a každá deska

⁴ Jan 3:13 – „Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.“

symbolizuje způsob, jak do svatyně vstupujeme. Jsou určité kroky, kterými musíme projít. Ověřte si to: jsem ve Slově a v Duchu, jsem ve stříbrné patce – zakotvený ve vykoupení? Amen? Jsem dřevo pokryté zlatem? Nemůžete to vynechat a chtít jít dál. Proto to Bůh dal. Ne abychom to překročili. A když zjistím, že například nemám apoštola nebo se nedržím služebnosti, mám problém a nemůžu růst! Když zjistím, že nemám nohy zapuštěné ve stříbrné patce vykoupení, nemůžu jít dál. Musím to nejdříve narovnat a dát do pořádku. Když zjistím, že nestojím v Duchu a ve Slově, nemůžu jít dál.

Bůh mi poslední dobou klade na srdce další kus nábytku. Je to zlatý svícen. Zlatý svícen, který stojí ve svatyni. Slovo, o kterém jsme tady mluvili, bylo světlo. Mají světlo a vidění něco společného? Jestli máte pocit, že ne, tak můžete zhasnout. ☺ Ale pozor! Za chvíli se člověk v tmě rozkouká a tma ho může uspokojit. Kdybychom v této místnosti zatáhli závěsy (asi by to nebylo úplně stoprocentní) a zhasli bychom, vypadalo by to jako ve stánku. Ve stánku totiž nejsou okna. Když přijдете domů a nerozsvítíte, stejně vidíte. Ve stánku ale nevidíte. A víte, jaký je jeden z rozdílů mezi vnějším nádvořím a svatyní? Na vnější nádvoří dopadá světlo zvenku, a ve svatyni je jenom světlo, které pochází zevnitř. Svatyně světlo zvenku nepřijímá. Svatyně si světlo „vyrábí sama“. Světlo je produktem svatyně. A nejen produktem, ale i nástrojem, který osvětluje i ostatní věci v místnosti a ukazuje, kam jít dál.

Říká se, že Boží slovo je lampa mým krokům, je to tak? (Ž 119:105) To znamená, že je to první věc, kterou musíte mít, když chcete jít dál. Předpokládejme, že jste si dali do pořádku předchozí věci. Pokud chcete jít dál, musíte zapálit světlo. Světlo mluví o dvou věcech. Jednak svítí vám, abyste viděli, za druhé osvětluje věci okolo vás. Rozumíte mi, co chci říct? Bůh nás provádí stánkem a přivádí nás k svícnu. U tohoto nábytku fungují principy, které nakonec vypůsobí světlo. Svícen je ulitý z jednoho kusu zlata. Co to znamená? Prostřední stojan reprezentuje Krista a šest ramen nebo větví reprezentuje člověka. Šest plus jedna rovná se sedm. Všechno je ulité z jednoho kusu zlata. Znamená to, že jsou jedno. Tedy princip vydávání světla neboli vidění je v jednotě s Kristem. Mohli byste ale říct: „To je sice hezké, ale takové abstraktní.“ Proto se pojďme podívat ještě na něco jiného.

Co je na svícnu zobrazeno? Je na něm zobrazeno ovoce nebo plody. Teď na chvíli nazvu mandle ovocem. Zobrazena je tu myšlenka růstu, kvetení, finálního produktu, přinášení ovoce. A toto si spojíme s větvemi – rameny, které jsou na svícnu. V Janovi v 15. kapitole se mluví o nesení ovoce. Musíme být jedno s Kristem. Nemůžete být jedno s Kristem, pokud nejste na stromě.⁵ Na rozdíl od jiných náboženství nás Ježíš zbavuje povinnosti vymyslet, jací máme být. V semínku je tato informace už daná. Stačí být s Bohem a jenom se pozorovat, protože ono se to stane samo. Kdybyste chtěli náповědu, tak v Bibli se mluví o ovoci Ducha. Takže svícen mluví o tom, že zůstávám s Kristem, nesu ovoce a vydávám světlo. Dává to smysl? A nejen že nesu ovoce a vydávám světlo, ale i sám přijímám vidění a začínám vidět. Mluví to o oleji, který ve svícnu proudí, a mluví to taky o ohni, který hoří. Skrze tyto mechanismy přichází světlo. Pokud tedy nevidíte a nemáte světlo, pokud jste určitým způsobem ve tmě, Bůh vám dává náповědu a ukazuje vám, jak rozsvítit. Amen?

Jednou z důležitých zkušeností je, aby zlato bylo přečištěné. Co to znamená? Znamená to oheň, ale i čistotu do našich životů. Co říká Boží slovo v Matouši v 5. kapitole? „*Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.*“ (Mt 5:8) Rozumíte mi? Pokud se ptáme, proč nevidíme, odpověď je: Blahoslavení čistého srdce... Někdo na shromáždění před nějakou dobou řekl, že Boha uvidíme, pokud nemáme žádné postranní věci. Boha můžu vidět, pokud není nic mezi mnou a Bohem. A pokud něco takového existuje, tak Boha nevidím, a musím tu věc dát bokem. Protože moje srdce není čisté. Srdce může být nečisté hříchem, ale i tím, že nedává na první místo Boha, ale nějakou modlu. Modlou může být cokoli bohulibého, i kdyby práce pro Boha. Nic proti práci pro Boha samozřejmě nemám.

Boží slovo nám ukazuje cestu křesťana, jak má procházet růstem. A v tuto chvíli nás nabádá, abychom rozsvítili. V Matouši se píše hned i o druhé dimenzi, totiž že vy jste světlo světa. Říkám to dobře? „*Vy jste světlo světa.*“ (Mt 5:14) Mluví se o tom, že není možné ho přikrýt, nemůžete si svítit pro sebe, to nebyl záměr. Protože jste najednou těmi, kteří přivádějí lidi do světla. Amen? Jedna z nejúžasnějších věcí a jeden z mých nejoblíbenějších oddílů v Bibli je v 1. Janovi, kde se píše: „*Bůh*

⁵ Jan 15:4 – „Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.“

jest světlo, a tmy v něm nižádné není.“ (1J 1:5) Amen? Bůh je světlo a není v něm žádná tma.

Když se podíváte okolo, vidíte všechnu tu tmu. V člověku, ve světě, v duších, ve vztazích, v politice, v práci. Přijdete určitým způsobem do tmy, a najednou přichází občerstvující verš, který říká: „Bůh je světlo světa, a tmy v něm nižádné není.“ Amen? A naděje, kterou nám Bůh dává! Nejenže říká: „Bůh je světlo.“ Nezůstává jenom v poloze, kde vám řekne, že je světlo, a vy mu to můžete závidět. Ale okamžitě dává naději, že můžeme také chodit ve světle. Pojdme se na to podívat. Bývalo to v prvním Janovi, tak se podíváme, jestli to tam ještě zůstalo. Ještě je to tam: První Janův 1:5. Od čtvrtého verše: „*A totoť píšeme vám, aby radost vaše byla plná.*“ Máte radost? Jestli máte radost, tak ještě jedna otázka. Je vaše radost plná? Máte plnou radost? Chodíte v plné radosti? Víte proč ne? Protože si toto neuvědomujete a nepřemýšlíte nad tím. „Já vám to říkám proto, aby vaše radost byla plná. Když to uslyšíte, vaše radost bude plná. Kdyby tomu tak nebylo, pověděl bych vám to.“ Rozumějme, protože když to uslyšíme, tak naše radost může být plná, navzdory čemukoliv a uprostřed jakýchkoliv okolností. Amen? Bůh říká: „*A totoť píšeme vám, aby radost vaše byla plná. Toť jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slychali od něho, a zvěstujeme vám.*“ Jinými slovy, to je to evangelium, které jsme od Něj slyšeli a zvěstujeme vám. „*Že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není.*“ Moc se mi líbí tyto výrazy Kralické bible. Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není.

Najednou se vám jakoby rozsvítí a najdete odpočinutí. Jako kdyby bylo řečeno: „Je kam utéct. Můžete se schovat, existuje naděje. Existuje místo, ve kterém je plnost světla a už není prostor pro žádnou tmu. Jestli milujete světlo, tak je to pro vás nadějí. Pokud máte rádi tmu, abyste mohli něco schovat, může to být problém. Pokud ale milujete světlo, budete chtít do světla přijít, aby vás prozářilo a odkrylo. Někdy je velmi osvobozující, když se odkryje nějaká míra nepravosti. Když někdy přijdete před Boha, otevřete se a řeknete: „Bože, tady je tato věc. A konec konců, Ty o ní víš. Ty to víš i já to vím, ale už to nestojí mezi Tebou a mnou.“ Rozumíte mi? A přijde odpuštění. Píše se tady o tom: „*Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy.*“ Pokud říkáme, že máme s Bohem obecenství, ale nechodíme ve světle, tak obecenství nemáme. Dávejte si pozor, protože to, co máte, není

obecenství s Bohem. Možná to tak vypadá anebo se tomu blíží, ale obecenství s Bohem to není. Obecenství s Bohem nemáš, pokud nechodíš ve světle. Můžeš mít náboženství, členství v církvi, poznání, můžeš dokonce být doktor teologie. Můžeš mnoho dalších věcí, ale nemáš obecenství s Bohem. Protože nechodíš ve světle. Kdybys totiž chodil ve světle, tak ho máš. Je to tak?

Jan říká, že lžeme a nečiníme pravdy. Zajímavé je spojení *nečiníme pravdy*. Jak se dá pravda činit? Když chodíme ve světle. „*Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.*“ Amen? Můžete říct: „Tady už hřích nemá co dělat.“ Ale přece tam je. To je podstata chození ve světle. Protože nemůžete být očištěni od hříchu, pokud nechodíte ve světle. Věděli jste to? Bůh říká, že nejprve musíme chodit ve světle. Pokud jsme ve světle, můžeme být očištěni od všelikého hříchu a začít vydávat světlo. Amen? Není to moc složité? Dále Jan píše: „*Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.*“ Sami se připravujeme o možnost chození ve světle. Sami jsme se svedli. Jako bychom se sami chytli za klopu a svedli se z cesty. Je to hrozná myšlenka, protože se nemáte ani na co vymluvit. Pokud říkáte, že ve vás není hřích, svodíte sami sebe a nejste schopni být očištěni. A pravdy ve vás není. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ Amen?

V Bohu chceme jít dál, nechceme se jenom utábořit. Chceme jít v růstu v Krista dál, hlouběji a výš. Jednou z nejkrásnějších věcí, kterou můžeme v pravdě mít, je schopnost růst a přinášet ovoce. Velmi se mi líbí, že jsme toho ještě nedosáhli. Líbí se mi neobsáhnutelnost a nevyčerpatelnost Boha. Existují věci, které jsem znal nebo se naučil, o kterých jsem zjistil, že je vyčerpávám. Určité poznání – písmenka, kterých nakonec znáte všech třiadvacet. Jsou věci, kterými když se budete zabývat, tak se nakonec budete točit v kruhu. Ale Boha můžete poznávat celý život a vždy, když si do Něho „hrábnete“, najdete podstatu. Víte, co myslím? Neustále existuje hloubka a podstata. Například stánek – už jsem o něm mnohokrát četl a slyšel, ale klidně by mi stánek a zbytek Bible stačily do konce života. Člověk by se mohl neustále sytit. Přicházel by a sytil se. Bůh říká, abychom rostli. Abychom si pohlídali, že nestagnujeme

a nestojíme na jednom místě. A že vrůstáme do Krista a stáváme se jedno s Ním. Amen?

Bůh v této chvíli mluví o světle. Chce, abychom viděli, a pokud nevidíme, abychom zpytovali, proč nevidíme. Abychom byli světlem a měli čisté srdce. Abychom nechodili ve lži, ale v pravdě. A abychom měli obecenství spolu navzájem. Obecenství totiž platí na všech rovinách. Obecenství mezi mnou a Bohem, obecenství mezi mnou a mojí ženou, mezi mnou a vámi jako skupinou. Ale i mezi mnou a vámi jako jednotlivci. Protože pokud nebudu ve světle, nemůžu mít s vámi obecenství a klamu proti pravdě. Pokud máte chuť zbudovat s někým obecenství, začněte tím, že přinesete věci do světla. Amen? Přineste věci do světla tak, abyste věděli, že jste ve světle. Když jsou věci ve světle, neznamená to nezbytně, že neexistují problémy. Ale jsou ve světle. Například můžu přijít za svojí ženou a říct: „Tohle mě mrzí. S tímhle nesouhlasím, tady to vidím jinak.“ Je to ve světle a víme, na čem jsme. Přestože může být nějaká situace, kterou řešíme, máme spolu obecenství. Amen? A stejným způsobem, když přijdete před Boha a řeknete Mu věci, které vás trápí nebo se kterými si nevíte rady nebo vidíte jinak.

Někdy musíte udělat krok dolů, abyste mohli jít nahoru. Kdysi dávno jsem se zapouzdřil v určité „křesťanské poloze“ a nemohl jsem jít dál. Potřeboval jsem z nějakých věcí činit pokání, ale nechtěl jsem je přiznat, protože jsem byl ve svých očích vysoko. Co s tím? Potřebujete činit pokání, ale už si to nemůžete dovolit? Modlil jsem se a Bůh mi říkal, že to musím „nezakrývat“. Vystoupil jsem tehdy v církvi, vyznal hříchy a prosil lidi, ať se za mě modlí. V očích některých jsem asi upadl. Ale ze mě jako by něco okamžitě spadlo. Uvědomil jsem si, že pokud nebudu mít obecenství ve světle, tak nemůžu mít odpuštěné hříchy.

Tehdy jsem si říkal: „Jediné možné východisko je prostě začít tam, kde jsem, a jednat s hříchem z úrovně a reálného stavu, kde se nacházím. Nemůžu se snažit oklamat Boha nebo sebe tím, že jednám z pozice, ve které nejsem.“ Protože to nejde. Bůh chce, abychom přišli před Něj a odhalili své nitro. Abychom na sobě neměli nějakou vrstvu, která přikrývá naši nahotu. Stejně jako se Adam s Evou snažili skrýt svoji nahotu před Bohem. Protože už nebyli ve světle a s Bohem už neměli obecenství. A Bůh říká: „Adame, kde jsi?“ Už spolu neměli obecenství. Jedna z prvních věcí, kterou jim Bůh řekl, když je viděl oblečené do listí, byla: „Co

to tady nacvičujete?“ Je to tak? Stejným způsobem i my někdy přicházíme před Boha a zdobíme se. Zdobíme se listím nebo jiným způsobem. Když se potom Bůh zeptá: „Kde jsi?“ tak na Něj chceme udělat dojem. Víte, co myslím? Nebo chceme udělat dojem na někoho jiného a sami se připravujeme o šanci, aby nám bylo pomůženo.

Je to podobné, jako kdybyste přišli k doktorovi, protože vás bolí záda. U doktora se narovnáte a řeknete: „Bolí mě záda,“ a dál tam vzpřímeně a „statečně“ stojíte. Doktor vám po chvíli nejspíš řekne, že vypadáte dobře a že vám nic není. A vy, když kulhavě odcházíte, si říkáte, že něco není v pořádku. Bůh s námi někdy jedná na rovině, na které se Mu snažíme namluvit, že jsme. Počká a dá nám příležitost, abychom si opravdu uvědomili, že jediný způsob je přiznat si pravdu a začít s věcmi nakládat. Proto se nebojme, navzdory rokům, které jsme ušli s Bohem nebo v církvi nebo nevím v čem, podívat se, jestli něco nepředstíráme. Podívejme se, jestli náhodou nemáme na sobě nějakou vrstvu, která o nás říká něco, čím ve skutečnosti nejsme. Amen? Nebojme se sundat si ji třeba před manželkou nebo manželem a například říct: „Víš, tohle není úplně dobře. Snažil jsem se vypadat, že mě tohle zajímá, ale mě to ve skutečnosti nezajímá.“ Víte, co myslím? Někdy musíte přijít k Bohu a říct Mu po pravdě, jak věci jsou. Moje první modlitba k Bohu byla: „Pane Bože, aby bylo jasno, já v Tebe nevěřím, ale...“ Někdy musíte přijít za Bohem a například říct: „Panebože, mě nebaví číst Bible.“ To je hrozné, že? Představte si, že to třeba řeknete po deseti nebo patnácti letech věření. Ale nemůžete se pohnout, dokud to nepoložíte na stůl. „Panebože, přiznám se, že bych si radši otevřel knížku a pustil televizi. Když vezmu Bibli, tak mě nebaví a usínám u ní.“ A je to venku. Najednou s vámi může Bůh začít jednat.

Rozumíte mi, co chci říct? Je potřeba chodit ve světle. A to je to zvěstování, aby vaše radost byla plná. Pokud to slovo uslyšíte, zaradujete se. Zaradujete se z toho, že vám odpadne práce předstírání. Odpadne vám hraní divadla, hraní nějaké role, udržování si nějakého image nebo něčeho. Odpadne vám zaseknutí, ze kterého se nedá hnout a do kterého jste se dostali tím, že jste nechodili ve světle. A najednou je vaše radost plná, takže si odpočnete. Četl jsem jednou příběh, jak se nějaký člověk po hodně letech přiznal k nějakému zločinu. Odsoudili ho na asi pět nebo sedm roků vězení. On ale vycházel ze soudní síně a říkal: „Já jsem najednou tak svobodný!“ Rozumíte mi? Byl rád, že ho odsoudili! Odsoudili ho,

ale už mohl být tím, kým opravdu byl, třeba zlodějem. A mohl se třeba skrze to vězení očistit a začít žít jinak, než neustále žít v přetvářce, že není zloděj. Rozumíte mi?

Uchopme to mezi sebou navzájem i mezi sebou a Bohem. Protože nemůžete vejít do svatyně svatých, mluvit o zázracích a plnosti v Kristu a jiném, pokud neprojdete touto zkušeností svatyně. Zlatý svícen není na vnějším nádvoří, ale je prvním nábytkem svatyně. Vnější nádvoří je náboženství a místo hraní divadla. Ale do svatyně, do místa přebývání s Bohem, musíte vstoupit skrze světlo a oheň. Skrze to, že jste jedno s Bohem a přebýváte s Ním. A vaše ovoce a světlo vychází skrze přebývání v Něm a na Něm. Bůh vám požehnej.